

בן סורר ומורה פרק שמיני סנהדרין ס"א.

עין משפט נר מצוה

א ו מ"י פ"ח מהלכות גולה
ה"א ס"ג ע"ג ע"ג
ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג
ז ב ז מ"י פ"ח מהל'
מ"ג מסכת ג' ו' ס"ג
ל"ח ע"ג

(א) [צ"ק קטן:] (ג) (טוטה
יא. ע"ש, א) גיטת רש"י
א"י ה"א, (ד) [גימטו ל"א,
(ה) לעיל מ' (פסחים א' :
(ו) לעיל ט' גימטו מ' :
קידושין י' גימטו מ' :

בירודע שאין לו גואלים. ואל"ת דמשמע דקטן זידוע שאין לו גואל"ס משום דליתו מוליד וכן צ"ל אין זין המודר (מ"ג) דף נ"ה:) זאת תורת היולדת זין גדולה זין קטנה ופ"ד קטנה זת לידה היא מאי קושיא הא אמרינן לקמן בזממתינן דורות הראשונים היו מולדינן זת' שנים ויש לומר דלף

ואמר רחמנא איש. ולא כתיב ואם אין לו גואל מאי טעמא כתיב איש אלא משום דכתיב ואם דמשמע פעמים שיש לו יורשים ולהכי כתיב איש ללמדך איש הוא דאיכא לפוקי שמה יוליד זנים משתגמיר ואיך רשאי להפקיע קרן שלו ולתמו לכהן עד שמתע שאין לו יורשים רצא קטן גר מסתמא גול שלו

מוסף רש"י

איש אתה צריך לחזור עליו. ולשאל אם יש לו בנים קודם שמתנו לכהן, קטן שאין איש זידוע שאין לו בנים ומתנו לכהן, ומתאם נפקא לן דקטן ללא כד פ"ח ה"א (ב"ק ס"ט). עוברת ניכר לשליש ימיה. דכתיב (בבב"ש ט"ה) ויהי כמשלש חדשים (יבמות ד'). אחד אומר בשנים בחדש. כ"ח זה את הפס', ואחד מן העדים אומר בשלשה חודש, עדותן קיימת, וצ"ל היו בודקין אותן בשבע תקיפות, ויון דשעו עיניהן לומר בשלש ימי או כביצית, ושבשקודם איהו יום בחדש אמר זה שני זה אחד בחדש, אלא שזה ידע שניצורו של חמש, שמש שעבר מלא והוקבע ר"ח ביום שלש, ואחד, זה שחבר בשנים חמש ידע בו, זה שאמר שלשה קצור שהוקבע ביום שלשים, והואיל ויש טעין בקר, אצ"ע שמזוין את לחלק את עדותן כדי שמתבטל, להל"ל את הפס', אין קיימת כח לחלקו (פסחים י"א). בת שלש שנים ויום אחד. ביאתה ביאה לכל דבר (ד"ה) ק"ס להו לרצון דשבו אין בחוליה חרין ומלא היא לחיה נצוה (דע"ל נ"ה) אכל פחות מכלן נעוין אצטע ענין וזניה ביאה (פ"ד ש"ס) ומתקשרת בבבאה. מדעת האב (ש"ס) ע"י זניה אם מסרה אביה לאחר נצטע עליה לטע' קדושין דהאב זכאי בזמנו כקדושה דכתיב את בני נחמי לנשים הוה, אכל היא עמיה ואמה ואחיה כשהיא יומיה אין בה קדושה מורה אלא רבנן הוא דמקוין ולא הכריזוה טע' אלא מילין נעמלח (דע"ל נ"ה). ואם בא עליה יבם קנאה. וזהו כנכסי אחיו לירשה ולעמיה לה (ד"ה ט"ז) ואם רצה להולאה מולאה בגט (קדושין י') ויאלה ידי יום ומתגרשת הימנו בגט ומקבלו אביה ואינה לריבה מליה, דהא ביאתה יבם מלה רחמנא, דכיון שלקחה נעמיה כששמו לכל דבר שנגרשה בגט זה היה בה עליה, אכל פחות משלש שנים אינה ביאה ואינה נקנית לו ואם עלה לגרשה בגט אינו יכול, אלא ימתיין עד שיהא בת שלש שנים ויום אחד ויבעול, או עד שיהא ב' שערות ומתקוין (דע"ל נ"ה). והייבם עליה משום אשת איש. אם קיבל בה אביה קדושין מזה וזה אחר עליה הרי, דביאתה ביאה (ד"ה ט"ז) ובע"ז קדושין י' ודע"ל נ"ה) אכל פחות מנת שלש, נהי קדושה ספק של קדושין הן לחייב עליה לאחר שלש, אכל הבה עליה בתוך שלש לא מתחייב, אצ"ע שהיא אשת איש, ללא ביאה היא (דע"ל נ"ה). ומתמאה את בועלה. כשהיא נדה שבעת ימים דכתיב (ויקרא ט"ו) וזכי נדה עליו (קדושין י'). קדיל (נדה ג'). מבייבא דיו"י וזשה כי מבייבא וצ"ל לרבות מיוקת

סימן להצאת שערות לקטנה זת י"ב שנה ויום אחד ולקטן זן י"ג שנה ויום אחד זדורות הראשונים שהיו מנהגים להציא שערות היה זמן גדלות מוקדם הרבה והוא דקאמר לקמן וכו' עד צללל משכן זר י"ג שנה הוה דכתיב איש אש ממלכתו התם רוחה לויטע על דורות הראשונים דלפילו כי זולת זתר דורות דהשתא לפי שלל מלכה להוכיח שמשנים גדולים פחות א"כ זעל כרמיז זר מליכר שנין הוה: **אחד אומר בשנים בחדש**. פירשמה לעיל זפרק היו בודקין (דף מ"א) ד"ה שזו: **בת ג' שנים ויום אחד**. פירשמה זפ' ארבע מיתות (לעיל נ"ה):

קטן מוליד לא לעולם דאיעבר בתר דאייתי שתי שערות ואוליד בתר דאקיף זקן ודקא קשיא דרבי כרוספדאי כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא בן ולא הראוי לקרותו אב גופא אמר ר' כרוספדאי א"ר שבתאי כל ימיו של בן סורר ומורה אינן אלא ג' חדשים בלבד והאנן תנן משיביא שתי שערות ועד שיקיף זקן אע"ג דלא מלו ג' חדשים מלו ג' חדשים אע"ג דלא הקיף יתיב רבי יעקב מנהר פקוד קמיה דרבינא ויתבי וקאמר משמיה דרב הונא בריה דרב יהושע ש"מ מדרבי כרוספדאי א"ר שבתאי יולדת לשבעה אין עוברת ניכר לשליש ימיה דאי ס"ד עוברת ניכר לשליש ימיה למה לי ג' בתרי ותילתא סגיא א"ל לעולם אימא לך עוברת ניכר לשליש ימיה זיל בתר רובא אמרוה קמיה דרב הונא בריה דרב יהושע אמר ליה וברדינן נפשות מי אזלינן בתר רובא התורה אמרה וישפטו העדה והצילו העדה ואת אמרת זיל בתר רובא אהדרוה קמיה דרבינא א"ל וברדינן נפשות לא אזלינן בתר רובא והתנן א"ר אומר בשנים בחדש ואחד אומר בג' עדותן קיימת שזה יודע בעיבורו של חדש וזה אינו יודע ואי ס"ד לא אמרינן זיל בתר רובא נימא הני דוקא קא מסהדי ואכחושי הוא דקא מכחשי אהרדי אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא ורובא דאינשי עבדי דטעו בעיבורא דירחא אמר רבי ירמיה מדפתי אף אנן נמי תנינא בית שלש שנים ויום אחד מתקדשת בכיאה ואם בא עליה יבם קנאה וחייבין עליה משום אשת איש וממאה את בועלה לטמא משכב התחתון כעליון נישאת לכהן אוכלת בתרומה בא עליה אחד מן הפסולין פסלה מן הכהונה ואם בא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה מומתין עליה והיא פטורה ואמאי

ואמר רחמנא איש א"ר איש אתה צריך לחזור עליו אם יש לו גואל"ס ואם קטן אי אתה צריך לחזור עליו בירודע שאין לו גואל"ס איתביה אביי איש אין לי אלא איש בן ט' שנים ויום אחד שראוי לביאה מניין ת"ל ואיש א"ל יש לו ואינו מוליד כתבואה שלא הביאה שלישי דמי דבי חזקיה תנא וכו' יודי איש איש מזיד ומזרע ואין קטן מזיד ומזרע א"ל רב מרדכי לרב אשי מאי משמע דהאי מזיד לישנא דבשולי הוא דכתיב ויודי יעקב נזיר והוא תנא דבי ר' ישמעאל בן ולא אב היכי דמי אילימא דאיעבר בתר דאייתי שתי שערות ואוליד מקמי דלקיף זקן מי איכא שהות כולי האי והוא א"ר כרוספדאי ככל ימיו של בן סורר ומורה אינו אלא ג' חדשים בלבד אלא לאו דאיעבר מקמי דלייתי שתי שערות ואוליד מקמיה דלקיף זקן וש"מ קטן מוליד לא לעולם דאיעבר בתר דאייתי שתי שערות ואוליד בתר דאקיף זקן ודקא קשיא דרבי כרוספדאי כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא בן ולא הראוי לקרותו אב גופא אמר ר' כרוספדאי א"ר שבתאי כל ימיו של בן סורר ומורה אינן אלא ג' חדשים בלבד והאנן תנן משיביא שתי שערות ועד שיקיף זקן אע"ג דלא מלו ג' חדשים מלו ג' חדשים אע"ג דלא הקיף יתיב רבי יעקב מנהר פקוד קמיה דרבינא ויתבי וקאמר משמיה דרב הונא בריה דרב יהושע ש"מ מדרבי כרוספדאי א"ר שבתאי יולדת לשבעה אין עוברת ניכר לשליש ימיה דאי ס"ד עוברת ניכר לשליש ימיה למה לי ג' בתרי ותילתא סגיא א"ל לעולם אימא לך עוברת ניכר לשליש ימיה זיל בתר רובא אמרוה קמיה דרב הונא בריה דרב יהושע אמר ליה וברדינן נפשות מי אזלינן בתר רובא התורה אמרה וישפטו העדה והצילו העדה ואת אמרת זיל בתר רובא אהדרוה קמיה דרבינא א"ל וברדינן נפשות לא אזלינן בתר רובא והתנן א"ר אומר בשנים בחדש ואחד אומר בג' עדותן קיימת שזה יודע בעיבורו של חדש וזה אינו יודע ואי ס"ד לא אמרינן זיל בתר רובא נימא הני דוקא קא מסהדי ואכחושי הוא דקא מכחשי אהרדי אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא ורובא דאינשי עבדי דטעו בעיבורא דירחא אמר רבי ירמיה מדפתי אף אנן נמי תנינא בית שלש שנים ויום אחד מתקדשת בכיאה ואם בא עליה יבם קנאה וחייבין עליה משום אשת איש וממאה את בועלה לטמא משכב התחתון כעליון נישאת לכהן אוכלת בתרומה בא עליה אחד מן הפסולין פסלה מן הכהונה ואם בא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה מומתין עליה והיא פטורה והיינו לאחר ג' חדשים אחר שהציא שערות שראוי להיות העובר ניכר אם היה צא על האשה משהציא שתי שערות והיא מתעברת: והא אן טנן עד שיקיף. אכל בג' חדשים לא מייפטר: ה"ק. אשמועינן מתיני דמפטור אפי' ממהר להקיף מקמי דמלוי ורבי כרוספדאי אשמועינן מלוי אע"ג דלא הקיף ופקא לן מדמתא דבי ר' ישמעאל זן ולא הראוי להיות אב: ש"מ. מדלא קרי ליה ראוי לקרותו אב עד ג' חדשים ש"מ אפי' אשתו היתה יולדת לשבעה אינו ניכר בפחות מג' חדשים דאי לשליש ימים ניכר בתרי ירחי ומילתא נפטר כל אדם מדין סורר ומורה דהא ראוי לקרותו אב ופקא מינה לאשה שלא שהתה אחר צעלה ג' חדשים ונשאת ונתעברה ספק מן הראשון ספק מן האחרון אם הוכר עוצרה לז' חדשים ושליש לשואי האחרון ודאי מן הראשון דלפילו היא עתידה לילד לשבעה לאחרון לא היה ניכר לשליש ימיה: זיל בתר רובא. להכי לא מפטור כל אדם בתרי ירחי ומילתא לאחר הבאת שתי שערות דלא קרינן זיה ראוי דלזלינן בתר רוב נשים שיוולדות לנ' ואין עוצרה ניכר בפחות מג' חדשים: והצילו העדה. לזינו לזכות ואנן מנינן למפטריה משום האי טעמא דראוי להיות אב ציוולדת לז' וזאת אמרת זיל בתר רובא וכל מפטור עד שראוי לקרותו אב ציוולדת לנ' כרוב נשים: עצרו טע' שיהי דטע' עצר מלא ר"ח ציוס ל"א חוה שאמר בג' סבור שהדש ששכר חסר וחשב ר"ח מיום ל': ואי לא אזלינן בתר רובא. דלינשי דעבידי דטעו צעבורא דירחא אמרי מרפינן לשהדוטייהו וקטלינן ליה להאי נימא לא טעה אלא האי דוקא ג' אמר והאי דוקא אמר שנים ואין עדותן מכוונת ליום אחד: אף אן נמי טעניא. דלזלינן בתר רובא וקטלינן: מתקדש צביאה. אם מסרה אביה לאחר לזכא עליה לשום קדושין אכל לא מדעת עממה דאין מעשה קטנה כלום: קנאה. לירשה ולעממה לה וללכת בגט וזכא חליה וזכא ז' שיקבל אביה את גיטה: שיקבל אביה וזכא ז' קדושה מראש אשתו כה כט עקיף: כ"ח זה את הפס', ואחד מן העדים אומר בשלשה חודש, עדותן קיימת, וצ"ל היו בודקין אותן בשבע תקיפות, ויון דשעו עיניהן לומר בשלש ימי או כביצית, ושבשקודם איהו יום בחדש אמר זה שני זה אחד בחדש, אלא שזה ידע שניצורו של חמש, שמש שעבר מלא והוקבע ר"ח ביום שלש, ואחד, זה שחבר בשנים חמש ידע בו, זה שאמר שלשה קצור שהוקבע ביום שלשים, והואיל ויש טעין בקר, אצ"ע שמזוין את לחלק את עדותן כדי שמתבטל, להל"ל את הפס', אין קיימת כח לחלקו (פסחים י"א). בת שלש שנים ויום אחד. ביאתה ביאה לכל דבר (ד"ה) ק"ס להו לרצון דשבו אין בחוליה חרין ומלא היא לחיה נצוה (דע"ל נ"ה) אכל פחות מכלן נעוין אצטע ענין וזניה ביאה (פ"ד ש"ס) ומתקשרת בבבאה. מדעת האב (ש"ס) ע"י זניה אם מסרה אביה לאחר נצטע עליה לטע' קדושין דהאב זכאי בזמנו כקדושה דכתיב את בני נחמי לנשים הוה, אכל היא עמיה ואמה ואחיה כשהיא יומיה אין בה קדושה מורה אלא רבנן הוא דמקוין ולא הכריזוה טע' אלא מילין נעמלח (דע"ל נ"ה). ואם בא עליה יבם קנאה. וזהו כנכסי אחיו לירשה ולעמיה לה (ד"ה ט"ז) ואם רצה להולאה מולאה בגט (קדושין י') ויאלה ידי יום ומתגרשת הימנו בגט ומקבלו אביה ואינה לריבה מליה, דהא ביאתה יבם מלה רחמנא, דכיון שלקחה נעמיה כששמו לכל דבר שנגרשה בגט זה היה בה עליה, אכל פחות משלש שנים אינה ביאה ואינה נקנית לו ואם עלה לגרשה בגט אינו יכול, אלא ימתיין עד שיהא בת שלש שנים ויום אחד ויבעול, או עד שיהא ב' שערות ומתקוין (דע"ל נ"ה). והייבם עליה משום אשת איש. אם קיבל בה אביה קדושין מזה וזה אחר עליה הרי, דביאתה ביאה (ד"ה ט"ז) ובע"ז קדושין י' ודע"ל נ"ה) אכל פחות מנת שלש, נהי קדושה ספק של קדושין הן לחייב עליה לאחר שלש, אכל הבה עליה בתוך שלש לא מתחייב, אצ"ע שהיא אשת איש, ללא ביאה היא (דע"ל נ"ה). ומתמאה את בועלה. כשהיא נדה שבעת ימים דכתיב (ויקרא ט"ו) וזכי נדה עליו (קדושין י'). קדיל (נדה ג'). מבייבא דיו"י וזשה כי מבייבא וצ"ל לרבות מיוקת

תורה אור השלם
1 ואיש כי ישבב את אשה שכבת זרע והוא שפחה נהפחה לאיש והפדה לא נפדתה או חפשה לא נתן לה בקרת תהיה לא יומתו כי לא חפשה: ויקרא ט"ב
2 וכו' זך אש על רעהו לקרנו בערמה מעם מבחי קנהו למות:
שמות כ"ד
3 ויך יעקב נזיר וזבא עשו מן השדה והוא עקיף: בראשית כה כט
4 כי יתה לאיש בן סורר ומורה איננו שמע בקול אביו ובקול אמו וחסר אתו ולא ישמע אליהם: דברים כ"ה
5 וישפטו העדה בין המכה ובין גאל היום על המשפטים: אלהיה והצילו העדה את הרצח מיד גאל היום והשיבו אתו העדה אל עיר מקלטו אשר נס עשה וישב בה עד מות הבהן הגדל אשר משח אתו בשמן הקודש:
במדבר כ"ד כ"ה

גליון הש"ס
רש"י ד"ה קנאה וכו' שיקבל אביה את גיטה. שני יבמות קטן קטן ע"י כרשי"י קטנה שהיא ע"י וקדושתן דף מג ע"ב כרשי"י ד"ה היא ואינה. וקדושתן דף י"ג ע"א ט"ס ד"ה ומקבל:

נת יום אחד משמאה צנדה, ומיהו כי טעמיה צנדה וצנדה הוא דמשמאה טהרות ואלס וכלס כשאר נדה, אכל זא עליה בתוך שלש ימיה משמאמו וטמאת שבעה כעול נדה דכתיב זיה וזכי נדה עליה. אלא הרי הוא כנוגע בעממה לטומאת ערב, משום ללא ביאה היא, אכל זת שלש טעמאמו כדן כעול נדה (דע"ל נ"ה). לטמא משכב התחתון כעליון. תחתון של כעול נדה כעליון של ז' (ד"ה ט"ז) שמתא אולין וצנדה אכל וכלס תחתון של נדה עממה קרוי מדרס אכל הטומאה (יבמות ט) שאין משכבו של כעול נדה תחתון משכבו נדה וצנדה אכל וכלס אכל וטמאה ואינו טעמא אכל וכלס אולין כעליון ומשקין (דע"ל נ"ה) ובע"ז קדושין י' ג' נשאת לבדן אוכלת בתרומה. אכל פחות מנת שלש אצ"ע שקדושה קדושין ע"י אשה, הואיל ואין צילתה ביאה אין חופפה חופה והוא לה כחופפה, דאע"ג דקטן כפפו הוא אמרו רבנן אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה (בבב"ש ט"ז) וזו אכל נכנסה לחופה אכלת אכל פחותה מכן אפילו נכנסה לחופה אינה אוכלת אע"ג דגדולה כיון שנכנסה לחופה אע"פ שלא נכנסה אוכלת אלמא לאו צביאה תליא מילתא אלא בחופה מיהו ראוייה לביאה זענין וכל שאין לה ביאה אין לה חופה: זא עליה אחד מן הפסולין. כגון כותי חלל נתין וממזר עשאה חללה ופסלה כדאמרינן צינמות (דף ס"ה). כי תהיה לאיש זר ויקרא כ"ב כיון שנכנסה לפסול לה פסלה: והיא פטורה. מפני שהיא קטנה ואינה זת עושין. קמני מיהא חייבין עליה משום אשת איש וקס"ד חייבין מיתה קאמר וזמזיד: ואמאי

נת יום אחד משמאה צנדה, ומיהו כי טעמיה צנדה וצנדה הוא דמשמאה טהרות ואלס וכלס כשאר נדה, אכל זא עליה בתוך שלש ימיה משמאמו וטמאת שבעה כעול נדה דכתיב זיה וזכי נדה עליה. אלא הרי הוא כנוגע בעממה לטומאת ערב, משום ללא ביאה היא, אכל זת שלש טעמאמו כדן כעול נדה (דע"ל נ"ה). לטמא משכב התחתון כעליון. תחתון של כעול נדה כעליון של ז' (ד"ה ט"ז) שמתא אולין וצנדה אכל וכלס תחתון של נדה עממה קרוי מדרס אכל הטומאה (יבמות ט) שאין משכבו של כעול נדה תחתון משכבו נדה וצנדה אכל וכלס אכל וטמאה ואינו טעמא אכל וכלס אולין כעליון ומשקין (דע"ל נ"ה) ובע"ז קדושין י' ג' נשאת לבדן אוכלת בתרומה. אכל פחות מנת שלש אצ"ע שקדושה קדושין ע"י אשה, הואיל ואין צילתה ביאה אין חופפה חופה והוא לה כחופפה, דאע"ג דקטן כפפו הוא אמרו רבנן אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה (בבב"ש ט"ז) וזו אכל נכנסה לחופה אכלת אכל פחותה מכן אפילו נכנסה לחופה אינה אוכלת אע"ג דגדולה כיון שנכנסה לחופה אע"פ שלא נכנסה אוכלת אלמא לאו צביאה תליא מילתא אלא בחופה מיהו ראוייה לביאה זענין וכל שאין לה ביאה אין לה חופה: זא עליה אחד מן הפסולין. כגון כותי חלל נתין וממזר עשאה חללה ופסלה כדאמרינן צינמות (דף ס"ה). כי תהיה לאיש זר ויקרא כ"ב כיון שנכנסה לפסול לה פסלה: והיא פטורה. מפני שהיא קטנה ואינה זת עושין. קמני מיהא חייבין עליה משום אשת איש וקס"ד חייבין מיתה קאמר וזמזיד: ואמאי

נת יום אחד משמאה צנדה, ומיהו כי טעמיה צנדה וצנדה הוא דמשמאה טהרות ואלס וכלס כשאר נדה, אכל זא עליה בתוך שלש ימיה משמאמו וטמאת שבעה כעול נדה דכתיב זיה וזכי נדה עליה. אלא הרי הוא כנוגע בעממה לטומאת ערב, משום ללא ביאה היא, אכל זת שלש טעמאמו כדן כעול נדה (דע"ל נ"ה). לטמא משכב התחתון כעליון. תחתון של כעול נדה כעליון של ז' (ד"ה ט"ז) שמתא אולין וצנדה אכל וכלס תחתון של נדה עממה קרוי מדרס אכל הטומאה (יבמות ט) שאין משכבו של כעול נדה תחתון משכבו נדה וצנדה אכל וכלס אכל וטמאה ואינו טעמא אכל וכלס אולין כעליון ומשקין (דע"ל נ"ה) ובע"ז קדושין י' ג' נשאת לבדן אוכלת בתרומה. אכל פחות מנת שלש אצ"ע שקדושה קדושין ע"י אשה, הואיל ואין צילתה ביאה אין חופפה חופה והוא לה כחופפה, דאע"ג דקטן כפפו הוא אמרו רבנן אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה (בבב"ש ט"ז) וזו אכל נכנסה לחופה אכלת אכל פחותה מכן אפילו נכנסה לחופה אינה אוכלת אע"ג דגדולה כיון שנכנסה לחופה אע"פ שלא נכנסה אוכלת אלמא לאו צביאה תליא מילתא אלא בחופה מיהו ראוייה לביאה זענין וכל שאין לה ביאה אין לה חופה: זא עליה אחד מן הפסולין. כגון כותי חלל נתין וממזר עשאה חללה ופסלה כדאמרינן צינמות (דף ס"ה). כי תהיה לאיש זר ויקרא כ"ב כיון שנכנסה לפסול לה פסלה: והיא פטורה. מפני שהיא קטנה ואינה זת עושין. קמני מיהא חייבין עליה משום אשת איש וקס"ד חייבין מיתה קאמר וזמזיד: ואמאי